

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2016. gada 8. jūnijā*

Eiropas Savienības preču zīme — Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes, kas attēlo miera simbolu, reģistrācijas pieteikums — Lūgums par restitutio in integrum — Termina prasības celšanai Vispārējā tiesā neievērošana

Lieta T-583/15

Monster Energy Company, Korona [*Corona*], Kalifornija (Amerikas Savienotās Valstis), ko pārstāv *P. Brownlow, solicitor*,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (EUIPO), ko pārstāv *D. Gája*, pārstāvis,

atbildētāja,

par prasību par *EUIPO* Apelācijas otrās padomes 2015. gada 17. jūlija lēmumu lietā R 2788/2014-2 attiecībā uz pieteikumu grafisku apzīmējumu, kas attēlo miera simbolu, reģistrēt kā Eiropas Savienības preču zīmi.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja *M. E. Martinša Ribeiru* [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši *S. Žervazoni* [*S. Gervasoni*] un *L. Madise* [*L. Madise*] (referents),

sekretārs *E. Kulons* [*E. Coulon*],

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 5. oktobrī,

ņemot vērā atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 6. novembrī,

ņemot vērā, ka puses trīs nedēļu laikā pēc paziņojuma par tiesvedības rakstveida daļas pabeigšanu nebija iesniegušas pieteikumu par tiesas sēdes nozīmēšanu, un tādējādi, piemērojot Vispārējās tiesas Reglamenta 106. panta 3. punktu, pieņēmusi lēmumu izlemt prasību bez tiesvedības mutvārdu daļas,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 2012. gada 21. novembrī prasītāja *Monster Energy Company* saskaņā ar Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) iesniedza Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojā (*EUIPO*) šāda grafiska apzīmējuma reģistrācijas pieteikumu:

- 2 Preces, attiecībā uz kurām tika pieteikta reģistrācija, ietilpst 5., 30. un 32. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām.
- 3 Ar 2013. gada 8. maija lēmumu pārbaudītājs noraidīja preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 7. panta 2. punktu, aplūkojot tos kopā ar grozītās Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulas (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1995, L 303, 1. lpp.), 11. noteikumu.
- 4 2013. gada 8. jūlijā prasītāja, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 58.–64. pantu, iesniedza *EUIPO* apelācijas sūdzību par pārbaudītāja lēmumu.
- 5 Ar 2013. gada 11. decembra lēmumu (turpmāk tekstā – “pirmais lēmums”) *EUIPO* Apelācijas pirmā padome apelācijas sūdzību noraidīja.
- 6 Ar 2014. gada 23. jūnija faksu prasītāja *EUIPO* norādīja, ka pēc lietas virzības pārbaudes tā konstatēja, ka *EUIPO* Apelācijas pirmā padome ir pieņēmusi pirmo lēmumu. Tomēr tā apgalvoja, ka tā nav saņēmusi paziņojumu par to. Līdz ar to tā lūdza noteikt jaunu termiņu prasības celšanai, lai eventuāli celtu prasību Vispārējā tiesā par pirmo lēmumu.
- 7 Tā kā netika saņemta atbilde uz 2014. gada 23. jūnija faksu, prasītāja 2014. gada 2. jūlija e-pastā atkārtoja savu lūgumu, iesniedzot sūdzību *EUIPO*.

- 8 Ar 2014. gada 10. jūlija e-pastu *EU IPO* Saziņas ar lietotājiem dienesta Sūdzību nodaļa prasītājam atbildēja, ka atbilstoši tam, kas izriet no sūtīšanai izmantotā faksa aparāta ziņojuma par nosūtīšanu, kurā papildus [nosūtīšanas] datumam, laikam un adresāta numuram ir arī piezīme “OK”, prasītājam pirmais lēmums ir ticis paziņots ar 2013. gada 20. decembra faksu. Tā būtībā piebilda, ka Vispārējās tiesas kompetencē ir izlemt prasību par pirmo lēmumu un ka tā izvērtēšot prasības pieņemamību, ņemot vērā norādītos apstākļus un iesniegtos pierādījumus.
- 9 Ar 2014. gada 15. jūlija faksu Apelācijas padomes kanceleja apstiprināja prasītājam faksa aparāta, kas tika izmantots pirmā lēmuma sūtīšanai, izsniegtā ziņojuma par nosūtīšanu saturu un norādīja, ka *EU IPO* nevar piešķirt jaunu termiņu prasības celšanai.
- 10 Turpmākajās nedēļās notika prasītājas un *EU IPO* dienestu sarakste un visbeidzot prasītāja uzsāka divas procesuālas darbības vienlaicīgi.
- 11 Pirmkārt, tā cēla prasību Vispārējā tiesā par pirmo lēmumu, iesniedzot prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 18. augustā un reģistrēts ar numuru T-633/14.
- 12 Otrkārt, tajā pašā dienā tā iesniedza *EU IPO* lūgumu par *restitutio in integrum* Regulas Nr. 207/2009 81. panta izpratnē.
- 13 Lai atgūtu savas tiesības apstrīdēt pirmo lēmumu Vispārējā tiesā un lai tās Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikums saglabātos ierakstīts *EU IPO* reģistrā tiesvedības laikā Eiropas Savienības tiesā, prasītāja šajā lūgumā norāda uz apstākļiem un starpgadījumiem, kuru dēļ – neraugoties uz visu rūpību, kuru tā esot ievērojusi – par šo lēmumu tā uzzinājusi tikai 2014. gada 17. jūnijā. Tā neesot saņēmusi 2013. gada 20. decembra paziņojumu par pirmo lēmumu. *EU IPO* tādējādi būtu jānosaka, ka termiņa prasības celšanai Vispārējā tiesā ievērošana bija jāizvērtē, par [termiņa] sākumu uzskatot 2014. gada 17. jūniju, kā arī atkārtoti jāieraksta savā reģistrā prasītājas iesniegtais Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikums.
- 14 Apelācijas padomju kanceleja 2014. gada 29. augusta vēstulē norādīja, ka lūgums par *restitutio in integrum* nevar tikt apmierināts, jo Regulas Nr. 207/2009 81. pants attiecas tikai uz termiņiem, kas piemērojami attiecībā uz *EU IPO*, un nevis uz termiņiem, kas piemērojami attiecībā uz Vispārējo tiesu, ka izmantotā faksa aparāta ziņojums par nosūtīšanu apliecina pirmā lēmuma saņemšanu 2013. gada 20. decembrī un ka vienīgi Vispārējā tiesa, kurā pēc tam tikusi celta prasība, var izlemt šo prasību.
- 15 2014. gada 28. oktobrī prasītāja *EU IPO* iesniedza apelācijas sūdzību par Apelācijas padomju kancelejas 2014. gada 29. augusta vēstuli. Šī apelācijas sūdzība 2014. gada 31. decembrī tika papildināta ar papildu motīvu izklāstu, kurā papildus [Apelācijas padomju] kancelejas vēstules atcelšanai prasītāja lūdza atkārtoti izlemt tās lūgumu par *restitutio in integrum*.
- 16 Procedūra turpinājās, līdz *EU IPO* Apelācijas otrā padome 2015. gada 17. jūlijā pieņēma lēmumu, ar kuru noraidīja tai iesniegto prasītājas apelācijas sūdzību kā nepieņemamu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”). Šis lēmums prasītājam tika paziņots 2015. gada 5. augustā.
- 17 Apstrīdētajā lēmumā Apelācijas padome atgādināja vairākas Regulas Nr. 207/2009 normas attiecībā uz tiesību aizsardzības līdzekļiem saistībā ar *EU IPO* instanču lēmumiem, proti, minētās regulas 58. panta 1. punktu un 65. panta 1. un 5. punktu. Tā arī atgādināja šīs pašas regulas 81. panta 1. punkta saturu, kurā noteikta procedūras saistībā ar *restitutio in integrum* vispārējā piemērošanas joma.
- 18 Turpinājumā tā norādīja, ka Apelācijas padomju kancelejas 2014. gada 29. augusta vēstule nav uzskatāma par lēmumu, kuru pieņēmusi *EU IPO* pirmās instances nodaļa un par kuru var iesniegt apelācijas sūdzību, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 58. pantu, un līdz ar to apelācijas sūdzība ir nepieņemama.

- 19 Apelācijas padome arī piebilda, ka katrā ziņā šajā lietā nav piemērojams Regulas Nr. 207/2009 81. panta 1. punkts. Būtībā uzsverot, ka tas attiecas uz gadījumiem, kuros nav bijis iespējams iekļauties “Biroja noteiktajā” termiņā, un ka prasītāja lūdz atjaunot tās tiesības attiecībā uz termiņu prasības celšanai Vispārējā tiesā, proti, saistībā ar procedūru, kura nenotiek *EU IPO*, Apelācijas padome uzskatīja, ka tās kompetencē nav lemt par šo lūgumu. Tā šajā ziņā noraidīja prasītājas interpretāciju, atbilstoši kurai šajā tiesību normā norādītais termiņš ir jāsaprot kā termiņš “attiecībā uz” *EU IPO* vai “saistībā ar” *EU IPO*, citiem vārdiem, [kā termiņš,] ko aprēķina attiecībā uz katru *EU IPO* aktu.
- 20 Apelācijas padome arī piebilda, ka prasītājas prasība pret pirmo lēmumu ir izskatīšanas stadijā Vispārējā tiesā un ka tas apstiprina to, ka Apelācijas padomei nav kompetences lemt par lūgumu par *restitutio in integrum*.
- 21 Ar 2015. gada 9. septembra rīkojumu *Monster Energy/ITSB* (Miera simbola attēls) (T-633/14, nav publicēts, EU:T:2015:658), Vispārējā tiesa noraidīja prasību par pirmo lēmumu kā acīmredzami nepieņemamu tās novēlotā rakstura dēļ. Par šo Vispārējās tiesas rīkojumu Tiesā tika iesniegta apelācijas sūdzība. Tiesa ar 2016. gada 4. maija rīkojumu *Monster Energy/EUIPO* (C-602/15 P) apelācijas sūdzību noraidīja.
- 22 Šajos apstākļos prasītāja 2015. gada 5. oktobrī cēla šo prasību.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 23 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - nodot lietu atpakaļ *EU IPO* Apelācijas otrajai padomei, lai tā pēc būtības izlemtu lūgumu par *restitutio in integrum*;
 - piespriest *EU IPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 24 *EU IPO* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 25 Savas prasības pamatojumam prasītāja būtībā izvirza četrus pamatus. Pirmkārt, Apelācijas padome esot pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 58. pantu, uzskatot, ka Apelācijas padomju kancelejas 2014. gada 29. augusta vēstule nevar tikt apstrīdēta, pamatojoties uz šo tiesību normu. Otrkārt, tā esot pārkāpusi šīs regulas 65. panta 5. punktu, apgalvojot, ka pirmā lēmuma paziņošanas datums, kas jāņem vērā, lai aprēķinātu termiņu prasības celšanai Vispārējā tiesā, ir 2013. gada 20. decembris. Treškārt, tā esot arī pārkāpusi minētās regulas 81. pantu, uzskatot, ka šis pants nav piemērojams gadījumā, kad tai lūgts atjaunot termiņu prasības celšanai Vispārējā tiesā, un līdz ar to neatzīstot sevi par kompetentu to piemērot šajā lietā. Visbeidzot un ceturtkārt, tā neesot lēmusi par lūgumu un esot pārkāpusi šīs pašas regulas 75. pantu, nepieņemot lēmumu un tāvad šajā ziņā nepamatojot apstrīdēto lēmumu par otro lūgumu, kas atgādināts iepriekš 13. pantā, ir ietverts lūgumā par *restitutio in integrum* un atkārtots tās papildu motīvu izklāstā, kurš nosūtīts Apelācijas padomei, proti, lūgumu par atkārtotu tās Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikuma ierakstīšanu *EU IPO* reģistrā tās apelācijas sūdzības izskatīšanas Savienības tiesā laikā.

- 26 Vispirms ir jāpārbauda pēdējais pamats saistībā ar to, ka nav lemts [par lūgumu] un nav sniegts apstrīdētā lēmuma pamatojums.

Par pamatu saistībā ar to, ka nav lemts [par lūgumu] un nav sniegts pamatojums

- 27 Prasītāja *EU IPO* iesniedza savu lūgumu par *restitutio in integrum* attiecībā uz termiņu prasības celšanai Vispārējā tiesā, izklāstot, ka, ja šis termiņš netiek atjaunots no 2014. gada 17. jūnija, tā zaudēsot ne tikai tiesības prasības celšanai Savienības tiesā, bet arī tiesības saglabāt Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu. Tā saistībā ar minētajā lūgumā ietvertajiem prasījumiem skaidri lūdza, lai tiktu noteikts, ka termiņu prasības celšanai Vispārējā tiesā atjauno no 2014. gada 17. jūnija, un lai tās Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikums atkārtoti tiktu ierakstīts *EU IPO* reģistrā tās prasības izskatīšanas Savienības tiesā laikā. Tā atkārtoja šos apsvērumus un lūgumus papildu motīvu izklāstā, kas iesniegts Apelācijas padomē.
- 28 Savā prasībā Vispārējā tiesā prasītāja uzsver, ka Apelācijas padome apstrīdētajā lēmumā nav lēmusi par tās lūgumu saistībā ar otrajām tiesībām, kas norādītas iepriekš 27. punktā, attiecībā uz tās Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikuma atkārtotu ierakstīšanu *EU IPO* reģistrā uz laiku, kamēr tās prasība tiek izskatīta Savienības tiesā. Vēl jo vairāk, apstrīdētajā lēmumā šajā ziņā neesot ietverts nekāds pamatojums, un tas esot būtisks procedūras noteikumu pārkāpums, kas prasītājai šajā ziņā liedz efektīvi aizstāvēt savas tiesības. Tā lūdz Vispārējo tiesu izlemt par minēto lūgumu, piebilstot, ka izvirzītā pamatojuma neesamība kaitē arī Vispārējās tiesas spējai pārbaudīt apstrīdētā lēmuma tiesiskumu.
- 29 Tas, ka nav lemts par kādu lūgumu, var būt pamats, lai vismaz daļēji atceltu Apelācijas padomes lēmumu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2002. gada 2. jūlijs, *SAT.1/ITSB* (“*SAT.2*”), T-323/00, EU:T:2002:172, 19. punkts).
- 30 Šajā ziņā, kā atgādināts iepriekš 27. punktā, prasītāja lūdza *EU IPO* atkārtoti ierakstīt *EU IPO* reģistrā tās Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu uz laiku, kamēr tās prasība tiek izskatīta Savienības tiesā, saistībā ar tās lūgumu par *restitutio in integrum* attiecībā uz termiņu prasības celšanai Vispārējā tiesā, un tāpat šo atkārtotas ierakstīšanas lūgumu ir sasaistījusi ar tās lūgumu attiecībā uz šo termiņu.
- 31 Tā kā Apelācijas padome apstiprināja Apelācijas padomju kancelejas nostāju, saskaņā ar kuru procedūra par *restitutio in integrum* nevar attiekties uz termiņu prasības celšanai Vispārējā tiesā, lūgums par Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu atkārtotu ierakstīšanu *EU IPO* reģistrā, kas saistīts ar lūgumu atjaunot termiņu prasības celšanai Vispārējā tiesā no 2014. gada 17. jūnija, arī noteikti ir ticis noraidīts. Tāpat nav konstatējams, ka Apelācijas padome nav lēmusi atbilstoši lūguma par *restitutio in integrum* ietvaram, saistībā ar kuru tai tika iesniegts lūgums par atkārtotu ierakstīšanu.
- 32 Šis konstatējums nav pretrunā *EU IPO* atbildes rakstā izklāstītajam faktam, ka prasītājas iesniegtajam Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumam reģistrā pašlaik ir statuss “apelācijas sūdzība ir izskatīšanas stadijā”, nevis “noraidīts lūgums”. Proti, *EU IPO* neatkarīgi no lūguma par *restitutio in integrum* ietvara ir konstatējis, ka atteikums reģistrēt konkrēto preču zīmi ir prasības Savienības tiesā priekšmets, un no tā ir secinājis, ka reģistrācijas pieteikumam ir jābūt ierakstītam reģistrā ar statusu “apelācijas sūdzība ir izskatīšanas stadijā”.
- 33 Attiecībā uz apgalvoto pamatojuma neesamību ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 75. pantam *EU IPO* lēmumos ir jānorāda pamatojums. Šis pienākums norādīt pamatojumu, kas izriet arī no LESD 296. panta, ir ticis aplūkots pastāvīgajā judikatūrā, saskaņā ar kuru skaidri un nepārprotami jābūt norādītai apstrīdētā tiesību akta izdevējas iestādes argumentācijai, lai ļautu, pirmkārt, ieinteresētajām personām faktiski īstenot to tiesības lūgt apstrīdētā akta pārbaudi

tiesā un, otrkārt, Savienības tiesai veikt tās kontroli par lēmuma tiesiskumu. Tomēr nav prasīts, lai pamatojumā tiktu minēti visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi. Proti, jautājums par to, vai lēmuma pamatojums atbilst šīm prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kuras regulē attiecīgo jomu (spriedumi, 1996. gada 29. februāris, Komisija/Padome, C-122/94, EU:C:1996:68, 29. punkts, un 2016. gada 28. janvāris, *Gugler France/ITSB – Gugler* (“GUGLER”), T-674/13, nav publicēts, EU:T:2016:44, 52. punkts). Tāpat prasība norādīt pamatojumu ir jāvērtē atkarībā no lietas apstākļiem, tostarp akta satura un izvirzīto motīvu rakstura, kas nozīmē, ka tajā noteikti nav skaidri jānorāda nostāja par visiem ieinteresēto personu izvirzītajiem vai lūgtajiem apstākļiem (spriedums, 2000. gada 30. marts, *VBA/Florimex u.c.*, C-265/97 P, EU:C:2000:170, 93. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumus, 2000. gada 30. novembris, *Industrie des poudres sphériques/Komisija*, T-5/97, EU:T:2000:278, 199. punkts, un 2010. gada 9. decembris, *Tresplain Investments/ITSB – Hoo Hing* (“Golden Elephant Brand”), T-303/08, EU:T:2010:505, 46. punkts).

- 34 *Attiecībā uz apgalvoto pamatojuma neesamību ir jākonstatē, ka apstrīdētajā lēmumā ir norādīts pamatojums, kas atbilst iepriekš 33. punktā atgādinātajām prasībām un kas ļāva saprast Apelācijas padomes argumentāciju un izdarīt tās kopsavilkumu, kāds tas norādīts iepriekš 17.–20. punktā. Ja Apelācijas padome nav atsevišķi pamatojusi lūguma – kas ietverts lūgumā par *restitutio in integrum* un ir atkārtots prasītājas papildu motīvu izklāstā, proti, atkārtoti ierakstīt EUIPO reģistrā Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu – noraidīšanu, tas tā ir arī tāpēc, ka tai iesniegto lūgumu par *restitutio in integrum* un apelācijas sūdzību tā noraidīja kopumā kā tādus, kas iesniegti instancēs, kuras nav kompetentas, un tādēļ nebija nepieciešams vienu un to pašu paskaidrojumu atkārtot par katru no pieteikumos ietvertajiem lūgumiem.*
- 35 Pamats saistībā ar to, ka nav lemts [par lūgumu] un nav norādīts pamatojums, tātad ir jānoraida. Turpinājumā ir jāizskata trešais atcelšanas pamats.

Par pamatu saistībā ar Regulas Nr. 207/2009 81. panta pārkāpumu

- 36 Pēc prasītājas domām, Apelācijas padome esot pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 81. pantu attiecībā uz procedūru saistībā ar *restitutio in integrum*, uzskatot, ka tas nav piemērojams gadījumā, kad tiek lūgts atjaunot termiņu prasības celšanai Vispārējā tiesā, un secinot, ka tās kompetencē nav piemērot šo tiesību normu konkrētajā lietā.
- 37 Regulas Nr. 207/2009 81. panta 1. punktā ir noteikts:
- “Pieteikuma par [Eiropas Savienības] preču zīmi iesniedzējam vai tās īpašniekam, vai kādai pusei lietas izskatīšanas procesā Birojā, kura, neskatoties uz to, ka ir veikti visi nepieciešamie pasākumi atbilstoši apstākļiem, nav spējusi iekļauties Biroja noteiktajā termiņā [termiņā, kas attiecas uz Biroju], pēc tās lūguma atjauno tās tiesības, ja, attiecīgo termiņu neievērojot, atbilstoši šī regulas noteikumiem rodas tiešas sekas, kas izraisa kādu tiesību vai atlīdzības iespējas [tiesību aizsardzības līdzekļa] zaudējumu.”
- 38 Prasītāja apgalvo, ka norādot “Biroja noteiktajā termiņā”, likumdevējs ir vēlējies paredzēt termiņu “attiecībā uz” EUIPO vai “saistībā ar” EUIPO. Tam, ka tiek zaudēta iespēja par Apelācijas padomes lēmumu celt prasību Vispārējā tiesā, ja nav ievērots termiņš prasības celšanai, tādējādi būtu jāvar būt procedūras saistībā ar *restitutio in integrum* priekšmetam, jo uz EUIPO šis termiņš attiecas kā uz lēmuma, kas var tikt apstrīdēts, izdevēju iestādi un kā iespējamo lietas dalībnieku tiesvedībā Vispārējā tiesā.
- 39 Prasītāja faktiski uzskata, ka izteicieniem “kas attiecas uz”, “saistībā ar” un “attiecībā uz” ir vienāda nozīme. Tā uzsver, ka Regulā Nr. 207/2009 paredzētais konkrētā termiņa sākums ir noteikts ar EUIPO lēmumu. Tā, atsaucoties uz šīs regulas 64. panta 3. punktu, arī uzsver, ka, ja nav celta prasība Vispārējā tiesā, šī termiņa beigas izraisa minētā lēmuma stāšanos spēkā. Tā vēl arī norāda, ka šīs pašas regulas

81. panta 5. punktā, kurā ir paredzēti ierobežojumi procedūras saistībā ar *restitutio in integrum* piemērošanas jomai, nav minēts šīs regulas 65. pants, kurā reglamentēta prasību celšana Savienības tiesā un tostarp noteikts termiņš prasības celšanai. Tātad tās ieskatā *EU IPO* termiņš prasības celšanai Vispārējā tiesā ir saistošs dažādu iemeslu dēļ un šī termiņa neievērošana var būt lūguma par *restitution in integrum* priekšmets.
- 40 Tomēr ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 207/2009 preambulas 12. apsvērumā ir norādīts:
- “[...] ir būtiski, saglabājot Kopienas esošo institucionālo struktūru un pilnvaru līdzsvaru, paredzēt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi), kas ir neatkarīgs attiecībā uz tehniskajiem jautājumiem un ar juridisku, administratīvu un finansiālu autonomiju. Šim nolūkam nepieciešams un ir lietderīgi, lai minētais birojs būtu Kopienas institūcija ar juridisku [juridiskas personas] statusu un izmantotu īstenošanas pilnvaras, kas tai piešķirtas ar šo regulu, kā arī tai būtu jādarbojas Kopienas tiesību aktu ietvaros, nenovirzoties no Kopienas iestāžu kompetences.”
- 41 Tādējādi, kā norāda *EU IPO*, atzīt vienai no savām instancēm iespēju apmierināt lūgumu par *restitutio in integrum* attiecībā uz termiņu prasības celšanai Vispārējā tiesā izraisītu to, ka tā sev piedēvē Vispārējās tiesas kompetenci, kas ir vienīgā kompetentā tiesa – neskarot Tiesas veiktu pārbaudi –, lai izvērtētu tajā celtās prasības pieņemamību atbilstoši LESD 256. un 263. pantam.
- 42 Šajā ziņā šo pantu noteikumos ir paredzēts, ka Vispārējā tiesa pārbauda, cik likumīgi ir Savienības struktūru akti, kas pieņemti, lai radītu tiesiskas sekas attiecībā uz trešajām personām, ja ir ievēroti pieņemamības nosacījumi, kas it īpaši saistīti ar to, ka prasība ir jāceļ divu mēnešu laikā pēc tam, kad vai nu tiesību akts publicēts, vai darīts zināms prasītājam, vai, ja tas nenotiek, tad no dienas, kad tas prasītājam kļuvis zināms. Pieņemamība ir viens no prasības vērtējuma elementiem, kas ietilpst tiesas kompetencē, un tā tas vēl jo vairāk ir tad, kad tai ir jāizvērtē tā pēc savas ierosmes, kā atgādinājusi Tiesa, tostarp 1981. gada 26. februāra rīkojumā *Farrall/Komisija* (10/81, EU:C:1981:60) vai 1986. gada 23. aprīļa spriedumā *Les Verts/Parlaments* (294/83, EU:C:1986:166, 19. punkts).
- 43 Protams, LESD 263. panta piektajā daļā ir noteikts, ka tiesību aktos par Savienības struktūru izveidi var paredzēt īpašus nosacījumus un kārtību attiecībā uz prasībām, ko fiziskas un juridiskas personas ceļ pret šo struktūru tiesību aktiem, kuru mērķis ir radīt tiesiskas sekas attiecībā uz šīm personām. Tomēr konkrētajā gadījumā Regulas Nr. 207/2009 65. panta 5. punkts, kurā norādīts, ka prasību par Apelācijas padomes lēmumu Tiesā ceļ divu mēnešu laikā no Apelācijas padomes lēmuma izziņošanas brīža, pilnībā atbilst vispārējai kārtībai, kāda paredzēta LESD 263. pantā attiecībā uz tiesas kompetenci izvērtēt termiņa prasības celšanai ievērošanu.
- 44 Šajā ziņā no lietas materiāliem izriet, ka prasītāja ir vērsusies Vispārējā tiesā pēc tam, kad tā bija iepazinusies ar pirmo lēmumu, un ka saistībā ar to Vispārējā tiesa jau bija izlēmusi jautājumu attiecībā uz tajā celtās prasības par šo lēmumu termiņa ievērošanu. Tā atzina prasību par novēlotu un līdz ar to nepieņemamu. Attiecīgā gadījumā, tā kā tika iesniegta apelācijas sūdzība, šāds vērtējums varētu tikt pārskatīts, bet katrā ziņā tas būtu bijis jādara Savienības tiesām, nevis *EU IPO*. Pat pieņemot, ka *EU IPO* Apelācijas padome būtu apmierinājusi lūgumu par *restitutio in integrum*, tas nekādi nebūtu saistošs Vispārējai tiesai, vērtējot, vai tajā celtā prasība par pirmo lēmumu ir vai nav novēlota.
- 45 Tātad tas nav Regulas Nr. 207/2009 81. pants par *restitutio in integrum*, kas ir piemērojams apstākļos, kad Vispārējā tiesā celto prasību par *EU IPO* Apelācijas padomes lēmumu tiesa var uzskatīt par novēlotu, bet gan tās ir tiesā piemērojamās normas, proti, papildus LESD 263. pantam Eiropas Savienības Tiesas statūtu 45. panta otrā daļa, saskaņā ar kuru “termiņam beidzoties, attiecīgā persona nezaudē savas tiesības, ja pierāda, ka pastāvējuši neparedzēti apstākļi vai *force majeure*”.
- 46 Tiesvedība turklāt sākotnēji neiedalās divās daļās, kā tas ir paredzēts Regulas Nr. 207/2009 81. pantā, ar, pirmkārt, prasības iesniegšanu un, otrkārt, lūguma par *restitutio in integrum* iesniegšanu, attiecībā uz kuru tiesa spriestu atsevišķi, lai izvērtētu prasības pieņemamību, ņemot vērā termiņa minētās

prasības celšanai ievērošanu. Faktiski prasības pieņemamību principā izvērtē pašas uzsāktās tiesvedības ietvaros pēc prasības celšanas un tikai tad, kad tiesā ir izvirzīta iebilde par nepieņemamību, lūdzot, lai tā šajā ziņā izlemj lietu, neuzsākot debates pēc būtības, vai lai tā šajā ziņā pēc savas ierosmes izvirza absolūtu šķērsli tiesas procesam, tā var ar atsevišķu lēmumu lemt par pieņemamību un vēlāk, kad tā tomēr konstatē prasības pieņemamību, lemt pēc būtības.

- 47 Līdz ar to prasītājas argumenti, kas balstīti uz vārdu krājuma apsvērumiem un apstākli, ka *EUIPO* terminš prasības celšanai Vispārējā tiesā ir saistošs dažādu iemeslu dēļ, nevar tikt atbalstīti.
- 48 Regulas Nr. 207/2009 81. panta procesuālie noteikumi paši par sevi pilnībā atbilst LESD 256. un 263. panta interpretācijai, kas izklāstīta iepriekš 41.–47. punktā.
- 49 Proti, Regulas Nr. 207/2009 81. pants ietver 2. punktu, kurā precizēts, ka nepaveiktā darbība ir jāizpilda lūguma par *restitutio in integrum* iesniegšanas termiņā, proti, divu mēnešu laikā no brīža, kad ir novērsts cēlonis attiecībā uz neieklāšanu termiņā. Šī paša panta 4. punktā ir norādīts, ka “par lūgumu lemj instance, kas ir kompetenta lemt par neveikto darbību”. Nepaveiktā darbība ir darbība, kas bija jāizpilda termiņā, par kura atjaunošanu iesniegts lūgums, un kuras mērķis ir iegūt tiesības vai izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekli.
- 50 Konkrētajā gadījumā attiecībā uz prasību Vispārējā tiesā par *EUIPO* Apelācijas padomes lēmumu – pat ja bija jāpiemēro Regulas Nr. 207/2009 81. pants, tas nozīmē, ka, ņemot vērā šī panta 2. un 4. punktu, nepaveiktā darbība, proti, prasība bija jāceļ divu mēnešu laikā kopš brīža, kad novērsts cēlonis attiecībā uz neieklāšanu termiņā, kas neļāva to celt agrāk, vai arī šajā pašā termiņā kompetentajā instancē, proti, Vispārējā tiesā, bija jāiesniedz lūgums par *restitutio in integrum*, lai tā lemtu par šo lūgumu. Tas neatbilst prasītājas vēlamojai interpretācijai un it īpaši apstiprina, ka neviens *EUIPO* dienests vai instance nevarētu pieņemt lēmumu.
- 51 Turklāt iepriekš 45. punktā norādīto secinājumu nevar atspēkot prasītājas uzsvērtais apstāklis, ka Regulas Nr. 207/2009 81. panta 5. punktā, kurā paredzēti izņēmumi šī panta piemērošanai attiecībā uz noteiktiem termiņiem saistībā ar procesiem *EUIPO*, nav norādīts termiņš prasības celšanai Vispārējā tiesā, kas pārņemts minētās regulas 65. pantā. Šī neesamība ir izskaidrojama ar to, ka Regulas Nr. 207/2009 81. pants nav piemērojams attiecībā uz visām Savienības tiesā ierosinātajām tiesvedībām. Protams, kā uzsver arī prasītāja, šīs pašas regulas 82. pantā ar nosaukumu “Procesa turpināšana”, kurā reglamentēti pārējie gadījumi, kad netiek ievēroti termiņi, “kas attiecas uz” *EUIPO*, kuri var tikt koriģēti, 2. punktā kā viena no normām, kurās paredzēts termiņš un kura ir izslēgta no šī 2. punkta piemērošanas jomas, tieši pretēji, ir skaidri norādīts minētās regulas 65. pants. Tomēr šis saskaņotības trūkums Regulas Nr. 207/2009 81. un 82. panta izklāstā, gluži pretēji, neliedz secināt, ka abu veidu gadījumos normas par termiņiem, “kas attiecas uz” *EUIPO*, nevar attiekties uz termiņiem prasības celšanai Savienības tiesā.
- 52 Tātad Apelācijas padome tāpat kā Apelācijas padomju kanceleja pamatoti ir atzinusi, ka tās kompetencē neietilpst prasītājas iesniegtā lūguma par *restitutio in integrum* izskatīšana un tātad trešais pamats ir jānoraida.

Par pārējiem pamatiem

- 53 Iepriekš 52. punktā izdarītais konstatējums ir pietiekams, lai noraidītu prasību, tostarp prasījumus par lietas nodošanu atpakaļ *EUIPO*, nepārbaudot divus pārējos prasītājas izvirzītos pamatus, kuriem nav nozīmes, ciktāl tie gadījumā, ja būtu pamatoti, nevar būt pamats apstrīdētā akta atcelšanai.
- 54 Proti, Apelācijas padome ir noraidījusi apelācijas sūdzību par Apelācijas padomju kancelejas 2014. gada 29. augusta vēstuli kā nepieņemamu. Šajā ziņā pietiek, ja viens no nepieņemamības pamatiem, uz kuru atsaucās Apelācijas padome, ir pamatots, lai, kā konstatēts iepriekš 52. punktā, šī prasība par apstrīdēto

lēmumu nevarētu tikt apmierināta (skat. pēc analogijas attiecībā uz vairākiem iemesliem, kas pamato Komisijas lēmumu, spriedumus, 1990. gada 6. novembris, Itālija/Komisija, C-86/89, EU:C:1990:373, 20. punkts, un 2005. gada 14. decembris, *General Electric*/Komisija, T-210/01, EU:T:2005:456, 42. un 43. punkts, vai – attiecībā uz vairākiem Vispārējās tiesas vērā ņemtajiem prettiesiskuma pamatiem – spriedumu, 1993. gada 18. marts, Parlaments/*Frederiksen*, C-35/92 P, EU:C:1993:104, 31. punkts, vai arī – attiecībā uz vairākiem iemesliem, balstoties uz kuriem, Vispārējā tiesa var noraidīt prasību – rīkojumu, 1994. gada 24. janvāris, *Boessen/CES*, C-275/93 P, EU:C:1994:20, 25. un 26. punkts).

- 55 It īpaši attiecībā uz prasītājas otro pamatu, saskaņā ar kuru Apelācijas padome esot pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 65. panta 5. punktu, apstiprinot, ka pirmā lēmuma paziņošanas datums, kas jāņem vērā, lai aprēķinātu termiņu prasības celšanai Vispārējā tiesā, ir 2013. gada 20. decembris, *EUIPO* būtībā pamatoti norāda, ka šim pamatam nav nozīmes attiecībā uz Apelācijas padomes argumentāciju, balstoties uz kuru, lūgums par *restitutio in integrum* noraidīts tā nepieņemamības dēļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 56 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam pusei, kurai nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījusi puse, kurai nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar *EUIPO* prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospiež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) ***Monster Energy Company* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 8. jūnijā.

[Paraksti]